

ZVON

ZÁŘÍ - SEPTEMBER 2020

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Stará Boleslav

„Tak chlapci,

dneska budu vařit já. Udělám vám jídlo, které jsme obvykle jedli, když jsem byl na studiích v Římě“. Nakoupili jsme těstoviny, sardinky a další potřebné věci. Josef Zvěřina, který vedl prázdninový kurz teologie někde v Jeseníkách, odložil svou „Teologii Agape“ a vzal do ruky vařečku. Uvařil tehdy špagety se sardinkami a k tomu příslušnou omáčku. V 80 letech to byla, aspoň pro mě, úplná exotika.

To je jedna z mnoha vzpomínek na velkého člověka a asi největšího teologa 20. století v naší zemi. Bylo nás tam několik bohoslovců. Už si nevzpomínám, kolik dní jsme hltali Josefova slova o lásce Boha k člověku o Boží církvi a lidech, kteří mohou na tuto lásku svobodně odpovédět. Občas kolem naší chaty v horách, kde se to vše odehrávalo, projelo záhadné auto. Josef jenom utrousil, že to jsou tajní, kteří ho už od Prahy, odkud přicestoval, sledují. Pak ještě dodal, že k nim nemá nenávisť, že jsou to také jenom lidé, kteří mají své rodiny, trable atd. Josef Zvěřina zemřel náhle před třiceti lety při koupání v moři. Náhlá zástava srdce ukončila jeho život. Den před tím se svěřil svým kamarádům, kteří s ním trávili letní dovolenou u moře, že měl zajímavý sen. *Přišel jsem do nebe, tam už byli moji kněžíti kamarádi, kteří zemřeli. Všichni byli oblečení v ornátech, jenom já jsem tam stál v plavkách, a tak jsem se stydl.*

Josef Zvěřina, z lidského pohledu, toho mohl ještě udělat mnoho. Zvláště v divokých devadesátých letech znovunabyté svobody. Pán měl ale jiný plán. Josefe, oroduj za naší zemi a vypros ji moudré pastýře...

Krátký životopis si můžete přečíst na poslední stránce tohoto vydání. Také je tam velmi zkrácené zamyšlení nad Josefem Zvěřinou od Mirei Ryškové. Celý text najdete v Katolickém týdeníku 35/2020.

*Přeji příjemnou a ničím
nerušenou četbu*

*ve Forest Hills
27. srpna 2020
Váš Fr. Antonín*

Dnes sa presunieme na cirkevný západ a predstavíme si jedného z najväčších bojovníkov proti ariánskym bludom, svätého Hilára z Poitiers. Narodil sa okolo roku 310 v Poitiers, vo vtedajšej rímskej provincii Gálii (dnešné Francúzsko). Pochádzal z bohatej šľachtickej rodiny, dostal teda kvalitné vzdelanie, čo sa vidno aj v jeho spisoch. Vyrastal v pohanskom prostredí, veľa študoval, neskôr začal aj vyučovať. Postupne začal uvažovať nad životom a jeho zmyslom, začal čítať Sväté písmo a nakoniec okolo roku 345 prijal krst. Okolo roku 353 si ho miestny kňazi a veriaci v Poitiers zvolili za biskupa.

Hilár sa stal biskupom za vlády cisára Konštancia (syna cisára Konštantína), ktorý bol silne naklonený ariánom. Hoci bolo po Nicejskom koncile, ktorý zvolal jeho otec, a ktorý arianizmus odmietol ako bludné učenie (herézu), treba povedať, že arianizmus nielenže nevymizol ale jeho popularita naopak silnela – a to už aj na kresťanskom západe. Prispela k tomu tiež séria vlád viacerých ariánsky orientovaných Rímskych cisárov za sebou, ktorí pravoverných biskupov prenasledovali. Situácia dospela v jednom momente histórie až tak ďaleko, že barbarské kmene prichádzajúce do Európy prijímali namiesto pravoverného kresťanstva arianizmus a tak sa kresťania ocitli oproti ariánom v menšine (aj keď to trvalo iba krátko).

Pripomeňme si, že ariáni odmietali kresťanské učenie o Najsvätejšej Trojici a Krista považujú iba za stvorenie, hoci dokonalé, nie však pravého Boha. Bola to zároveň najväčšia kresťanská heréza, s ktorou Cirkev bojovala dlhé stáročia. Z dnešného pohľadu sa nám to môže zdať malicherné, keďže sme si na trojičné vyznanie viery zvykli, lebo sme s ním akosi prirodzene vyrastali. Ale pre pohanov toho času (ako aj Židov) bolo Kristovo Božstvo a učenie o jednom Bohu v troch osobách ťažko pochopiteľné. Ak sa nad tým úprimne zamyslíme, aj dnes je pre nás jeden Boh ako Najsvätejšia Trojica stále tajomstvom viery.

V roku 356 sa Hilár ako biskup zúčastnil na synode na juhu Francúzska, ktorú sám nazval „synodou falošných apoštolov“, pretože na

zasadaní prevládali biskupi ovplyvnení arianizmom, ktorí popierali božstvo Ježiša Krista. Títo „falošní apoštoli“ požiadali cisára, aby biskupa z Poitiers odsúdil do vyhnanstva. Hilár musel tak krátko na to odísť do vyhnanstva vo Frýgii (v dnešnom Turecku). Tu sa Hilár ocitol v náboženskom prostredí úplne ovládanom arianizmom. Aj tu však usilovne pracoval na znovunastolení jednoty Cirkvi na základe pravej viery, ako ju sformuloval Nicejský koncil. S týmto cieľom začal písať aj svoje najdôležitejšie a najznámejšie vieroučné dielo: De Trinitate (O Trojici). V ňom Hilár opisuje svoju osobnú cestu k poznaniu Boha a snaží sa ukázať, že Písmo jasne svedčí o Synovom božstve a o jeho rovnosti s Otcom, a to nielen v Novom zákone, ale aj v mnohých textoch Starého zákona, v ktorých sa už zjavuje Kristovo tajomstvo. Celú svoju trojičnú teológiu rozvíja na základe krstnej formuly, ktorú zanechal sám Pán: „V mene Otca i Syna i Ducha Svätého“ (Mt 28, 19).

Otec a Syn sú tej istej podstaty. Ak niektoré pasáže Nového zákona môžu zvádzať k myšlienke, že Syn je podriadený Otcovi, Hilár ponúka presné pravidlá na to, ako sa vyhnúť mylným interpretáciám: niektoré texty Písma hovoria o Ježišovi ako o Bohu, iné zdôrazňujú jeho človečenstvo. Niektoré sa odvolávajú na jeho preexistenciu u Otca; iné

berú do úvahy stav poníženosti, jeho poníženie sa až na smrť; a nakoniec ďalšie ho zobrazujú v sláve vzkriesenia.

Sv. Hilár, pevný v opozícii voči ariánom, na druhej strane prejavuje zmierlivého ducha voči tým, ktorí pripúšťali a vyznávali, že Syn sa svojou podstatou podobá Otcovi - v snahe priviesť ich k plnej viere, podľa ktorej nie je medzi Otcom a Synom len podobnosť, ale opravdivá rovnosť v božstve. Hilár mal dar zmierenia, v ktorom sa usiluje pochopiť tých, ktorí ešte nedospeli k plnej viere v pravé božstvo Pána Ježiša Krista, pričom im pomáha k nej dospieť.

pokračovanie nabudúce

“To defend the true tradition of the Church today means to defend the Council. . . . We must remain faithful to the today of the Church, not the yesterday or tomorrow. And this today of the Church is the documents of Vatican II, without reservations that amputate them and without arbitrariness that distorts them.”

— Cardinal Joseph Ratzinger (Pope Benedict XVI)

Introduction

Cardinal Francis George, the grandfather of the Word on Fire movement, used to characterize the Second Vatican Council as a missionary council. Its purpose was to clarify the Church’s understanding of herself through doctrinal definition and creating a platform for renewed evangelical vigor.

This great vision remains largely unrealized. In the decades following the Council, the teachings of Vatican II were distorted or simply ignored. Its robust documents, produced by the cream of the Catholic intellectual crop, gave way to a debilitating anti-intellectualism; its definition of the Eucharist as “the source and summit of the Christian life” was met with a dramatic decrease in Mass attendance and belief in the Real Presence; its goal of awakening the biblical consciousness was restrained by a widespread ignorance of Scripture; and its call to read “the signs of the times” was taken up as the motto of a beige Catholicism. Of course, none of these effects were due to the conciliar texts themselves, which promoted just the opposite.

This widespread distortion and disregard of Vatican II also gave rise to an equally problematic counterreaction—one that disparages or

even actively tries to discard this ecumenical council, which bears the Church's highest level of teaching authority.

The answer is not in either distorting or disparaging Vatican II—both of which see it as a “rupture” with the past, and both of which have been disastrous for evangelization. The answer is in reclaiming it.

This FAQ page offered by Word on Fire is meant to help Catholics, especially younger Catholics, reclaim a true understanding of Vatican II. Below you will find answers to common points of confusion about the Council, as well as various quotes from popes and other figures affirming its importance. We encourage you to read and share this content, to study the great texts of Vatican II for yourself, and to join us in recovering the vision of this missionary council to bring the light of Christ to the world.

1. What is Vatican II?

Vatican II, or the Second Vatican Council, was the twenty-first (and most recent) ecumenical council of the Catholic Church. Ecumenical councils, which go back to the Council of Nicaea in 325, are gatherings of bishops from around the world, under the leadership of the pope, to authoritatively discuss and define Church doctrine and discipline.

An ecumenical council is an extremely rare occurrence, a “solemn” exercise of episcopal power (CCC 884). It is the highest ranked and most important of seven types of general councils possible in the life of the Catholic Church.

Vatican II was opened under Pope St. John XXIII on October 11, 1962, and closed under Pope St. Paul VI on December 8, 1965. The Council culminated in sixteen documents promulgated by Pope St. Paul VI, including four central “constitutions”:

Dei Verbum (Dogmatic Constitution on Divine Revelation)

Lumen Gentium (Dogmatic Constitution on the Church)

Sacrosanctum Concilium (Constitution on the Sacred Liturgy)

Gaudium et Spes (Pastoral Constitution on the Church in the Modern World)

These documents—not a nebulous “spirit of Vatican II” that misrepresents or misapplies them, or a narrow “traditionalism” that reacts by rejecting them—are the soul of Vatican II.

LAUDATO SI'

Moudrost biblických příběhů

Encykliku LAUDATO SI' - Chvalte Pána, vydal roku 2015 papež František. Zabývá se vztahem člověka k přírodě. V malé ukázce jsem vybral tu část, kde papež hovoří o třech důležitých vztazích každého člověka. Je to vztah k Bohu, k bližnímu a ke stvoření. Pokud uznám, že Bůh je ten, který mně světil tuto zemi do opatrování, spolu se všemi bratry a sestrami, že tato země je se vším co na ni nalézám, darem, pak budu více chápat její ochranu a kultivaci.

65. Aniž bychom zde předkládali celou teologii stvoření, ptejme se, co nám říkají velké biblické příběhy o vztahu člověka a světa. V prvním vyprávění o stvořitelském díle v knize Geneze Boží plán zahrnuje stvoření lidstva. Po stvoření muže a ženy se tam praví, že „Bůh viděl všechno, co udělal, a hle – bylo to *velmi dobré*“ (Gn 1,31). Bible učí, že každá lidská bytost je stvořena z lásky, je učiněna k obrazu a podobě Boha (srov. Gn 1,26). Toto tvrzení nám ukazuje nezměrnou důstojnost každého člověka, který „není jen něco, nýbrž někdo. Je schopen se poznávat, být svým pánem, svobodně se dávat a vstupovat do společenství s jinými osobami.“ Svatý Jan Pavel připomněl, že zcela zvláštní láska, kterou Stvořitel chová ke každému člověku, „uděluje mu nekonečnou důstojnost“. Ti kdo se zastávají důstojnosti člověka, mohou najít nejhlubší důvody svého úsilí v křesťanské víře. Jak podivuhodnou jistotou je vědět, že život každého člověka se neztrácí v zoufalém chaosu, ve světě ovládaném čirou náhodou či nesmyslně se opakujícími cykly! Stvořitel může říci každému z nás: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě“ (Jer 1,5). Byli jsme počati v srdci Boha a tudíž „každý z nás je plodem Boží myšlenky. Každý z nás je chtěn, každý je milován, každý je nutný.“

66. Texty o stvoření v knize Geneze podávají symbolickým a narativním jazykem hluboké učení o bytí člověka a jeho dějinné realitě. Z těchto příběhů plyne, že lidská existence se zakládá na třech těsně souvisejících a základních vztazích: k Bohu, k bližnímu a k zemi. Podle Bible byly tyto tři vitální vztahy zlomeny nejenom zvnějšku, ale také v našem nitru. Tímto zlomem je hřích. Harmonie mezi Stvořitelem, lidstvem a celým stvořením byla zničena, protože se nám zachtělo stanout na místě Božím a odmítli jsme se považovat za omezená stvoření.

To znetvořilo také povahu příkazu podmanit si zemi (srov. *Gn* 1,28), obdělávat ji a střežit (srov. *Gn* 2,15). Výsledkem bylo, že původně harmonický vztah člověka k přírodě se přetvořil na konflikt (srov. *Gn* 3,17-19). Proto je důležité, že harmonie, kterou svatý František z Assisi prožíval se všemi tvory, byla interpretována jako uzdravení onoho zlomu. Svatý Bonaventura říká, že skrze všeobecné smíření se všemi tvory byl František do určité míry vrácen do stavu původní nevinnosti. Daleko od tohoto vzoru se dnes projevuje hřích v plné svojí destruktivní moci ve válkách, v různých formách násilí a špatném zacházení, opouštěním těch, kdo jsou nejvíce křehcí, a v útocích proti přírodě.

67. Nejsme Bůh. Země nás předchází a byla nám dána. To nám umožňuje odpovědět na obvinění, které bývá vznášeno proti židovsko-křesťanskému myšlení. Tvrdí, že příběh Geneze, který vybízí k podmanění země (srov. *Gn* 1,28), prý favorizuje neurvalé vykořisťování přírody, protože podává obraz člověka jakožto panovníka a ničitele. To není správná interpretace Bible, jak ji chápe církev. Ačkoli je pravdou, že křesťané občas interpretovali Písmo nesprávně, dnes je třeba důrazně odmítnout úsudek, podle něhož z toho, že jsme stvořeni k Božímu obrazu, a z příkazu podmanit si zemi, lze odvozovat absolutní vládu nad ostatním tvorstvem. Je důležité číst biblické texty v jejich kontextu a se správnou hermeneutikou a pamatovat, že nás vybízí „obdělávat a střežit“ zahradu světa (srov. *Gn* 2,15). „Obdělávat“ znamená orat či pracovat na půdě, „střežit“ znamená chránit, opatrovat, hájit, zachovávat, bdít. Implikuje to vztah odpovědné vzájemnosti mezi člověkem a přírodou. Každá komunita může brát z dober země to, co potřebuje k vlastnímu přežití, ale má také povinnost chránit ji a zaručovat kontinuitu její plodnosti pro budoucí generace. Země v posledku „náleží Hospodinu“ (*Žl* 24,1), Jemu patří „země i vše, co je na ní“ (*Dt* 10,14). Proto Bůh neguje každý nárok absolutního vlastnictví: „Země se nesmí prodávat natrvalo, neboť patří mně. Vy jste pro mne jen cizinci a přistěhovalci.“ (*Lv* 25,23).

Dědictví lze spravedlivě vypořádat jen málokdy...

převzato z www.vira.cz

Zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. (1 Petr 1,3-4)

Dědictví vyvolává i staré vzpomínky a neřešené křivdy

Dědictví je tématem téměř každé rodiny. Spravedlivě ho lze vypořádat ale jen málokdy. Nedědí se totiž jen hmotná část pozůstalosti. Do dědictví patří i kladné a záporné emoce, radosti, bolesti...

Vypořádávání dědictví vyvolává i staré vzpomínky, neřešené křivdy. Proto se dědické řízení v některých rodinách stává (dalším) spouštěčem rozkolu a způsobuje bohužel až doživotní nepřátelství. I za Ježíšem přišli jednou dva bratři, kteří se nemohli shodnout v otázce dědictví...

Téma dědictví se nás prostě vnitřně dotýká.

Každý z nás si totiž v sobě nese svou minulost, přítomnost a hledí do budoucnosti. Každý nějak vnitřně toužíme i po "vyřešené" minulosti. Každý nějak vnitřně toužíme po "zajištěné" budoucnosti. Otázkou je, do jaké míry je toto vše možné.

Cítil se ze své rodiny vyloučený a vykořeněný

Nedávno jsem hovořil s jedním "zajištěným" člověkem, který žije sám. Vyprávěl mi, že když v jeho rodině řešili otázku dědictví, zřekl se svého podílu ve prospěch svých sourozenců, kteří žijí rodiny. Když pak ale bylo dědictví formálně uzavřeno – a on dle svého rozhodnutí nic nezdědil – propadl na chvíli jakémusi vnitřnímu nečekanému zmatku. Cítil se ze své rodiny jakoby vyloučený, vykořeněný. Nešlo o finanční stránku věci, ale o emoční... Tento nepříjemný stav mu pomohla vyřešit až situace, kdy ho při modlitbě žalmu (16) zasáhl text: *"Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem i mou číší, ty mně zachovááš můj úděl. Můj podíl padl do rozkošného kraje, mám velikou radost ze svého dědictví."*

Navzdory všemu těžkému co prožíváme, můžeme svůj pohled obracet k Ježíši a jeho zaslíbením

A tak lze nahlížet i na text v úvodu tohoto článku. Text pochází z listu apoštola Petra adresovaného křesťanům, na které tvrdě doléhalo pronásledování. Apoštol Petr pozvedá jejich zrak k Ježíši a jeho

zaslíbením. Nabízí jim útěchu a světlo, aby dokázali vnímat, že se uprostřed jejich bolestné situace nic nemění na tom, že Bůh je miluje, že je s nimi a že se jen dovršuje Boží plán spásy v čase. A že se nemají odradit od svého (každodenního) poslání a povolání. Trápení a krize je tak nemají zmást a stát se jim kamenem úrazu. Mají pro ně být naopak očišťovnou, aby byla jejich víra a láska ryzejší.

Navzdory všemu těžkému a beznadějnému co prožíváme, můžeme tedy svůj pohled obracet k Ježíši a jeho zaslíbením. Můžeme se opírat o jistotu, že žádná křivda těžkost nás od něho nemusí oddělit a že jen u Boha máme své trvalé místo. Jedině on je naším plnohodnotným a nekonečným dědičným podílem. Nemusíme se proto nechávat odvídět od svého poslání a úzkostlivě se zajišťovat sami. Nemusíme si ani úzkostlivě sami zajišťovat spravedlnost vršit tak mnohdy další křivdy... Můžeme se (neustále) odevzdávat do jeho vedení, náruče a péče.

Zmrtvýchvstáním Ježíše Krista
máme živou naději na dědictví, které nepomine,
na dědictví skvělé a trvalé.
(1 Petr 1,3-4)

Jedna legenda vypráví, že se jednoho dne potkala lež s pravdou.

-Dobrý den. Řekla lež.

-Dobrý den. Odpověděla pravda.

-Nádherný den. Řekla lež.

A tak se pravda rozhlédla, aby se podívala, jestli je to tak. Bylo.

-Nádherný den. Řekla tedy pravda.

-Ještě krásnější je to jezero. Řekla lež.

Tak se pravda rozhlédla, aby viděla, jestli je tomu tak a souhlasila.

Běžela lež k vodě a řekla...

-Ta voda je ještě krásnější. Plavme.

**Pravda se dotkla vody svými prsty a opravdu byla nádherná
a důvěřovala lži.**

Obě si vysvlékly oblečení a klidně plavaly.

Po chvíli vyšla lež, oblékla se do šatů pravdy a odešla.

**Pravda, neschopna obléci se do šatů lži,
začala kráčet bez oblečení a všichni se jí děsili, když ji uviděli.**

**A tak se to stalo, že dnes lidé raději přijmou lež
oblečenou za pravdu, než nahou pravdu.**

Jean-Léon Gerôme, 1896

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

Ptám se Boha co mám dělat?

A On říká: méně se modli a studuj písma

a piš více příspěvků do nesmyslných debat na sociálních sítích...

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci srpnu: Ludmila Sedláčková 2. září, Marie Chvilíčková 5. září, Tomáš Brabec 7. září, Julia L. Brabec 10. září, Daniela Brabec 19. září, Václav Jelínek 20. září, Jan Tomeček, 21. září, Msgr. Václav Malý, biskup 21. září, Michal Krška 22. září, Vlasta Krupková 24. září, Marie Jelínek sr. 26. září, Nikolas Pope 26. září, Václav Jelínek jr. 28. září.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli: Pat a Ed Babor, Libuše Králíček, Ludmila Hyvnar, Helen Otypka, Bohdan a Jiřina Kowalyk.

úmysl mši svatých v září 2020

datum	úmysl	dárce
2. září	Za + švagra, strýka Františka Murína	rodina Krupkova
6. září	Za rodiče Františka a Libuši Širokých	Libuše Král
9. září	Za zemřelou Růženu Bunžovou	Libuše Král
13. září	Za Juliana Lalinského	rodina Fojtíkova
16. září	Za zemřelou Růženu Bunžovou	rodina Weirichova
17. září	Za dar zdraví pro bratra Rudolfa	Václav Solfronk
20. září	Za zemřelého manžela Jiřího Smrčku	Božena a P. Smrčka
23. září	Za zemřelou Růženu Bunžovou	Ludmila Hyvnar
24. září	Za zemřelou Růženu Bunžovou	rodina Krupkova
27. září	Za zdraví pro manželku Marianne	Václav Solfronk
30. září	Za prarodiče z obou stran	Libuše Král

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Josef Zvěřina

zemřel nečekaně před třiceti lety 18. srpna 1990 v Itálii.

Narodil se na Českomoravské vysočině, rodina se ale brzy přestěhovala do Vídně, kde otec pracoval jako strojní zámečnick. Roku 1918 se vrátil s rodiči do Stříteže a na studium dlouho neměl pomyšlení. Na doporučení místního faráře se nakonec přece odhodlal ke studiu a shodou okolností se dostal 1924 do Prahy. V roce 1932 maturoval na Arcibiskupském gymnáziu. Poté byl poslán do římské papežské koleje Nepomucenum studovat teologii a filosofii na lateránském Ateneu. Na kněze byl vysvěcen 11. července

1937 v Římě a rok tam byl představeným české koleje. 1938 se vrátil do vlasti a byl kaplanem nejprve v tehdejší Falknově (Sokolov), kde zažil národnostní napětí i nenávisť, naposledy u svatého Mikuláše na Malé Straně v Praze. Po zrušení českých vysokých škol v roce 1939 přednášel na náhradním teologickém učilišti, pro protiněmecký postoj byl však v letech 1942 až 1943 13 měsíců internován v Zásmukách. Po válce nastoupil na obnovenou teologickou fakultu jako asistent prof. J. Cibulky pro obor křesťanská archeologie a dějiny umění. Jeho zájem sice směřoval k dogmatice, ale tu mu na fakultě nebylo dopřáno přednášet. Nebyl pro něj však problém se zakousnout do jakéhokoli oboru. Během ročního studijního pobytu v Paříži v letech 1946–1947 stihl sepsat disertaci o freskách v jihofrancouzském Tavant, která byla pochvalně přijata na mezinárodním fóru. Doktorát mu dala Univerzita Karlova. Po zrušení teologických učilišť v roce 1950 byl povolán na vojenské cvičení, kde 13 měsíců manuálně pracoval. Začátkem roku 1952 byl spolu s dalšími třiceti katolíky zatčen a odsouzen na 22 let vězení. Přesto říkal, že si nebude nenávisť kazit život. Vrátil se až po téměř čtrnácti letech v roce 1965.

Teoložka Mirei Ryšková ve svém zamyšlení v Katolickém týdeníku mimo jiné píše: *Řekla bych, že prvním a nejdůležitějším odkazem Josefa Zvěřiny a jeho nečekaného odchodu je připomenutí toho, že pánem našeho života je Bůh - na což my ve shonu svých starostí, každodenních zápasů i radostí snadno zapomínáme. A že tato skutečnost nám má přinášet klid, pokoj a radost. Myslím, že Josef, jak jsme mu říkali, tímhle skutečně žil....*

Jako poslední část jeho odkazu bych zmínila jeho úctu k laikům v církvi, jeho angažovanost pro jejich uplatnění. Do této kategorie patří i jeho upřímné hledání místa ženy v církvi. Teologické vzdělání laiků mu leželo velmi na srdci a budoucnost církve viděl v jejich rozšířené službě.... (KT č35/2020)